

Svatojiřské Listy

občasník kostelecké farnosti
ročník 15, číslo 3, říjen 2018

ÚVODNÍ SLOVO

Zdravím vás všechny bratři a sestry s duchovním slovem pro Svatojiřské listy. Čas prázdninových měsíců byl více pestrý, bohatší na obzory, relaxační, rekreační a někdy i nahodilý, od září se dny odvíjejí v pravidelném řádu a daném rozvrhu. To první slouží příjemnému odpočinku a načerpání, to druhé je zas pro rozvoj a zakotvení ve smysluplných povinnostech. Dlouhé období letních dní bylo letos mimořádně horké a suché, o to víc jsme si uvědomili cenu vody a deště i to, jak jsou pro život nezbytné. Čeho je dost, toho si často nevážíme nebo tím snadněji bez uvážení plýtváme. Je-li něčeho podstatného výrazný nedostatek, cítíme hned, jak blízko se můžeme ocitnout v ohrožení

samotného života. Nakonec a vlastně primárně to platí o samotném Bohu, dárci nejen dobrých věcí, ale vlastním Zdroji života pro duši a pro budoucnost člověka. Projevy počasí jsou vrtkavé, projevy lidí a společnosti často ještě vrtkavější. Budme před Bohem a v Bohu stabilnější, vděčnější a prosící.

Od slavnosti sv. Václava za měsíc oslavíme rovných sto let existence československého státu. Naše společnost se za sto let hodně rozvinula, i přes hrůzy, ztráty a brzdu světových válek a totalit, a lidé toho hodně svou prací a objevy dokázali. Bůh však nás chce formovat i v jiných životně důležitých směrech života. Jen s ním bychom společně dosáhli daleko více i v oblastech vztahů, lásky, pokoje, čestnosti, jistot a přirozenosti.

Jděme do dalších dnů. Naše dny by měli být určitě nějak podobné tomu, jako když vyrážíme na farní, poutní a poznávací zájezd. Cíl je jasný. Putujeme společně, cestu předběžně naplánujeme, během ní se radíme, chvíli se vezeme společně, chvíli po vlastních, někdy si i omylem zajedeme, ne vše stihneme, spolu se modlíme, slovu nasloucháme, také se unavíme, cíl potom při mši slavíme a jej předjíáme. Žehnám vašim duším, žehnám vám do podzimních dní.

P.Vladimír

Česká křesťanská akademie

místní skupina v Kostelci nad Orlicí ve spolupráci
s Biskupskou knihovnou_Královéhradeckého
biskupství srdečně zvou na přednáškový cyklus

„Habsburkové – mýty a skutečnosti“

/reflexe „osmičkových“ výročí v našich dějinách/

I.část : „Od Moravského pole až po pražskou defenestraci“ /1278 – 1618/

přednáší : prof.PhDr.František Musil, CSc.,FFUHK
pátek, 7.září 2018, v 18.00hod.

II.část: „Sláva a stíny habsburských Čech“ /1618 – 1848/

přednáší : P.doc.PhDr. Tomáš Petráček,Ph.D.,Th.D.,UK a UHK
pátek, 19.října 2018, v 18.00hod.

III.část: „Naše země a poslední panovníci dynastie“ /1848 – 1918/

přednáší: PhDr.Milan Novák,představený Modlitební ligy
bl.císaře Karla za mír mezi národy, Č.R.
pátek, 9.listopadu 2018, v 18,00hod.

Nové Adalbertinum

**přízemí, č.dv.25 /přednášk.sál „Balbínka“/
500 03 Hradec Králové, Velké náměstí 32**

www.bihk.cz

DOBROVOLNÝ PŘÍSPĚVEK

Dobře na zemi, nejlépe v nebi

Poslední dobou si čím dál víc uvědomuji zvláštní fenomén; je krásné počasí, vše se daří, doma, v zaměstnání, přesto, alespoň já mám vždy někde ve skryté komůrce svého nitra pocit, že má tento stav, tento okamžik záporný protipól. Přesto, že svítí slunce a je mi dobře, cítím, že pokud to tak půjde dál, bude, například při horkém a suchém počasí chybět voda, a proto nejsem schopná se radovat z momentálního stavu bez ostnu vize něčeho horšího.

Na druhou stranu, prožívám-li špatné dny, vždy doufám, že přejdou ve dny dobré a požehnané. Říkáte si teď určitě, že na tom není vůbec nic zajímavého a že to tak má více, či méně nastavené každý.

Ve druhém případě, tedy, čekáme-li, že bude lépe a že to špatné jednou pomine, můžeme hovořit o naději, o doufání ve změnu k lepšímu. Čekání na pozitivní změnu prožíváme především ve dnech těžké nemoci vlastní nebo někoho blízkého. Máme naději, že bude zase dobře.

Jak ale pojmenovat obavy ve dnech radosti a hojnosti? Proč vůbec přicházejí a je šance se jich zbavit?

Pozemský život a život věčný představují pro disponovaného člověka jednotu. Věříme, že naše hmotná existence jednou v podobě, jak ji žijeme nyní, skončí a my přejdeme do další, dokonalé etapy, do trvalé dimenze našeho bytí. Do nebeské slávy. Bůh nám ale už teď a tady dává zažívat chvíle krásy a radosti, hojnosti a pokoje. Můžeme je připodobnit k okamžikům nebeského radování; z nebeských výšin nás však stahují a zamlžují je naše lidské nedokonalosti a slabosti, absolutní radosti brání dědičná vina. Máme však pevnou naději, že křtem a ostatními svátostmi jsme se připojili ke Kristu a pokud opravdu toužíme zažívat pravou a absolutní radost, bude to jen ve spojení s Ním. Sv. Pavel v Prvním listě Korintským dává jasný příslib: *Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.* Proto se těšme, že budeme v životě věčném zažívat radost bez otázek i obav, stoprocentní a trvalou bez překážek zapříčiněných naší lidskou nezpůsobilostí.

MS

Homolská pouť

Již potřetí v novodobé historii se malá skupinka poutníků z Kostelecké farnosti vydala na pěší pouť (procesí) za Bolestnou Pannou Marií do kostelíku na Homoli.

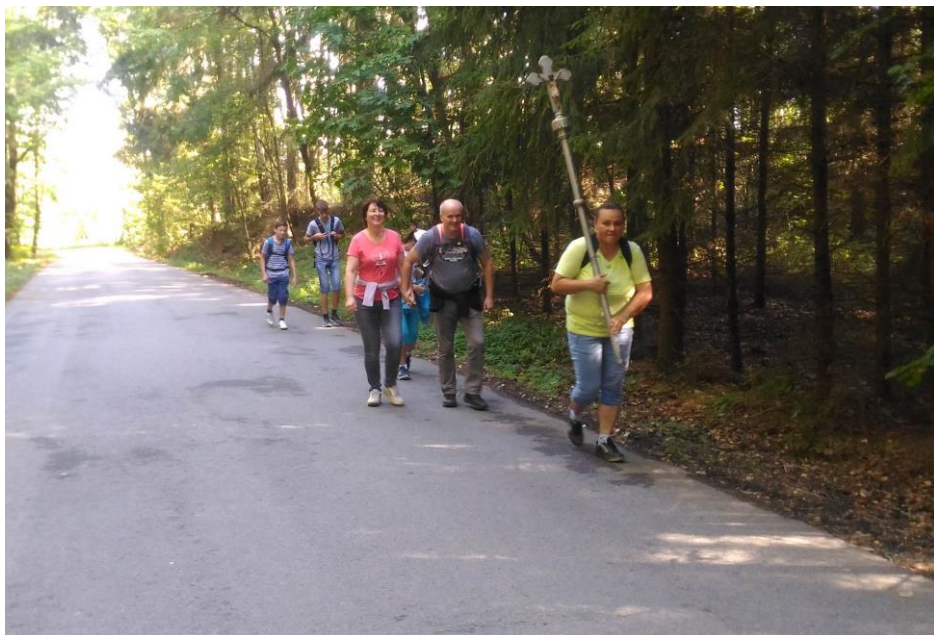
Vyšli jsme, s požehnáním pana faráře Vladimíra, od kostela sv. Jiří za sluncem jiskřícího nedělního rána 16. září. Kopec na Vrbici jsme vyšli s modlitbou Radostného růžence a zpěvu několika slok mariánské písně. Slavný růženec nás doprovázel na konec Chlen. Když se na obzoru před námi objevila silueta kostelíku, přišel čas na Korunku božího milosrdenství. Prosili jsme a děkovali za farnost, rodiny, město, ale Matce Boží jsme předkládali i globálnější témata jako je počasí, mír a pokoj pro celý svět s nadějí, že všechny naše prosby a tužby položí k nohám svého Syna a bude se, spolu s námi přimlouvav za jejich uskutečnění.

Modlitba Bolestného růžence patřila ke stoupání po schodišti ke kostelu. Opět jsme mohli podvědomě sdílet svoje kroky s tisíci poutníky před námi a přidat se k nim, i když už dávno nejsou na tomto světě, věřit, že se nám podaří udržet obnovenou tradici a cítit, že jsme součástí putujícího a nadějeplného společenství, které chce být světlem světa a solí pro tuto zem.

Bez úhony jsme dosáhli cíle našeho putování - slavení eucharistie. Celou pout jsme prošli za nádherného počasí a v zelenající se travičce na lukách jsme našli jistý příslib, že bude zažehnáno sucho, která nás již delší dobu trápí.

Všem poutníkům patří velký dík a pozvání k dalšímu, tentokrát velikonočnímu putování na Homol.

MS

Zájezd na Vysočinu

Dne 22. září zorganizovala Česká křesťanská akademie pro kosteleckou farnost poutně poznávací zájezd, tentokrát na Vysočinu, kraje ne až tak vzdáleného ale plného zajímavých duchovních staveb a dosud nepoznaných míst. Autobusem jsme odjeli v 6 hodin ráno z kosteleckého náměstí. Přidali se k nám i farníci z nedalekých Kvasin, Častolovic, Lična a Kostelecké Lhoty a celý zájezd samozřejmě probíhal za doprovodu našeho duchovního otce P. Vladimíra Handla. Cesta ubíhala celkem rychle a po půl deváté jsme za zpěvu mariánských písní přijeli do Jihlavy. Autobus nás přivezl až do samotného centra, na Masarykovo náměstí. Nedaleko odtud nás čekala první památka a dominanta krajského města Vysočiny, gotický chrám sv. Jakuba Většího ze 13. století. Tou nás provedl ochotný pan kostelník. V interiérech kostela nás seznámil s historií Jihlavy i samotného chrámu, popsal nám všechny sochy a nakonec jsme navštívili i barokní kapli Panny Marie Bolestné z počátku 18. století. Po prohlídce této bohatě zdobené kaple jsme přešli do nedalekého kostela sv. Ignáce z Loyoly, který stojí v horní části Masarykova náměstí. Milovníky

barokní architektury zde nadchne především štuková výzdoba a obrovská stropní freska. Zde jsme se rozloučili s panem kostelníkem a okružní procházka Jihlavou po největších pamětihodnostech města pokračovala dál. Viděli jsme například Minoritský kostel Nanebevzetí Panny Marie, dům hudebního skladatele Gustava Mahlera nebo bránu Matky Boží. Zájemci měli také možnost nahlédnout do hlubin Jihlavského podzemí. Všichni jsme se pak sešli v Pivovarské restauraci. Po výborném obědě následoval přejezd autobusem do nedalekého městečka Polná. Krátce po příjezdu nás tu uvítala velmi příjemná průvodkyně a vydali jsme se na polenský hřbitov. Uvnitř hřbitovního kostela zasvěceného sv. Barboře jsme se opět dozvěděli něco o historii města i kostela. Na zdejším hřbitově je pochována například česká herečka Míla Myslíková nebo Anežka Hružová, která byla v Polné roku 1899 zavražděna. Za branami hřbitova jsme se tu také pomodlili za zemřelé. Největší památkou v Polné je však barokní chrám Nanebevzetí Panny Marie se šedesátimetrovou věží, jeden z nejkrásněji vyzdobených kostelů v České republice. Paní průvodkyně nám tu podala vyčerpávající výklad o výzdobě, historii a varhanách, společně s námi prošla i všech deset bočních

oltářů. Tento kostel nechal postavit Leopold Ditrichštejn na začátku 18. století a stavba i malby jsou dílem italských, rakouských i českých mistrů. Uvnitř se nachází velký hlavní oltář, bohatá štuková výzdoba, četné fresky a jsou tu uloženy ostatky sv. Liguriáše, patrona Polné. Klenbu zde zdobí malby oblaků, záclon a luna. Zážitek z návštěvy této dech beroucí sakrální stavby byl pak ještě umocněn mší svatou, kterou zde celebroid

P. Vladimír Handl spolu s častolovickým panem farářem

P. Ondřejem Kuncem. V závěru bohoslužby jsme také mohli slyšet nádherné zvuky nově zrestaurovaných varhan, které jsou nejstaršími dochovanými varhanami v České republice. Bohoslužba byla obětována za kostelecké a chlenské farníky.

Po mši svaté měli zájemci možnost vystoupat i na věž a rozhlédnout se do okolí. Paní průvodkyně nám ještě rozdala magnetky a publikace o Polné a rozloučila se s námi. Pozdě odpoledne jsme pak Polnou opustili a pokračovali k dalšímu cíli našeho zájezdu. Chvilé volna v autobusu jsme využili k malému občerstvení, my mladší jsme pročetli povinnou četbu (Domácí kuchařka od M. D. Rettigové) ale hlavně jsme se všichni spojili ve společné modlitbě. Poslední zastávkou tohoto dne poté byla obec

Krouna, bývalé působiště P. Vladimíra Handla. Zde jsme si prohlédli kostel sv. Michaela Archanděla a P. Handl nám tu krátce povyprávěl o obci. Zcela neplánovaně jsme se tu dočkali i novokněžského požehnání od ten den vysvěceného novokněze P. Petra Vtípila. Z Krouny jsme pak mířili zpět rovnou do Kostelce. Byl to ale dlouhý den a tak na mnohé účastníky padala únava. Po půl osmé večer jsme přijeli zpět na kostelecké náměstí. Touto cestou bych chtěl za nás všechny účastníky poděkovat řidiči Jaromíru Zemanovi za spolehlivou přepravu mezi jednotlivými zastávkami naší na naší cestě, P. Vladimíru Handlovi za vedení modlitby a duchovní doprovod a rozhodně také p. Rudolfovi Potštejnskému za detailně promyšlenou organizaci a klidný chod celého dne. Byl to silný duchovní i poznávací zážitek, na který budeme ještě dlouho vzpomínat a už se moc těšíme na další cestu s kosteleckou farností v příštím roce.

Štěpán Svátek

Fotografie z výletu je možno poslat zájemcům i elektronicky.

Kdo se srovnává s druhými, znehodnocuje sám sebe...

Mnozí lidé vnímají sami sebe vždycky jen ve srovnání s jinými...

Naše stálé srovnávání sebe s ostatními je pro mnohé lidi velikou bolestí, zdrojem neustálé nespokojenosti a důvodem neusmířenosti. Stále totiž objevujeme u druhých něco, co sami nemáme. Srovnávat se stále s jinými totiž znamená buď znehodnocovat sebe, činit se špatnými, nebo se naopak nutit k pocitu, že jsme vždycky „super“. Pak musí být u mne všechno „super“, nutně dělám všechno tak dobře, jak to nikdo nedokáže. Mnozí ani nedovedou pocítit jen sebe, oni cítí sebe vždycky jen ve srovnání s jinými. Cestou z tohoto bludného kruhu je zanechávat veškeré srovnávání se s druhými a smířit se sebou samým.

Chtěli bychom být jiní, mít jiné schopnosti...

Chtěli bychom být jiní, mít jiné schopnosti. Chtěli bychom mít jiné přátele, jiné povolání. Chtěli bychom být u všech oblíbení. Mnozí žijí nesmíření se sebou, vnitřně rozerváni, nespokojeni se sebou i s celým světem, ve stálém protestu vůči lidem, kteří jim připravili tento úděl, a nakonec v protestu proti Bohu, kterému svůj osud vyčítají. Oddávají se snům o tom, jací by vlastně chtěli být. Nežijí

v přítomnosti, ale prchají před sebou do svých iluzí. Promeškávají svůj život.

Přítakat ke svému životu takovému, jaký je...

Odpovědí na tuto situaci je smířit se se sebou. Je to ale velmi těžký úkol, který nám život ukládá. Znamená to vyřešit spory mezi různými myšlenkami a přáními, upokojit rozrušenou duši. To, co se ve mně vzpírá, umlkne. Nastane vnitřní mír. Usmířit se znamená smířlivě se vyrovnat s vlastním životem, přítakat ke svému životu takovému, jak dosud probíhal, přítakat ke svým rodičům, ke své výchově, ke své povaze, jakou jsem dostal do vínku. Je v nás totiž mnoho tajné vzpoury proti životu, jaký je, proti nám a proti naší podobě.

Raduji ze sebe takového, jaký jsem...

Smíření znamená, že jsem zcela při sobě, že cítím sebe, že se raduji ze sebe takového, jaký jsem. Takový, jaký jsem, jsem jedinečný. Jak cítím, tak je tomu jen u mne. Smířit se znamená být v kontaktu se sebou. Jsem-li v kontaktu se sebou, nemusím si srovnávání ani zakazovat. Vždyť mě to ani nenapadne. Pociťuji v sobě tajemství života. Cítím, tedy jsem.

www.vira.cz

V sobotu 20.10.2018 proběhla v naší farnosti radostná událost. Manžele František a Gabriela Krტიčkovi přijali svátost křtu, obnovili manželské sliby a přijali první svaté přijímání. Zároveň byl pokřtěn jejich syn Filip.

Vítáme je do naší farní rodiny a přejeme hodně zdraví, lásky, radosti a Boží požehnání na jejich nové cestě životem.

Máte nějaké podněty, návrhy či připomínky?

Na těchto stránkách může být i Váš příspěvek.

Termín uzávěrky dalšího čísla bude včas oznámen.

Příspěvky je možné posílat také elektronicky na adresu farnosti:

rkfd.kostelec.no@centrum.cz

Redakce neodpovídá za obsah jednotlivých příspěvků

Svatojiřské listy - občasník kostelecké farnosti.

ročník 15, číslo 3, říjen 2018

Vydává: Římskokatolická farnost – děkanství Kostelec n O.

Redakce: Jana Vajglová, Milena Slavíková

Určeno pro vnitřní potřebu farnosti

Režijní cena 5,- Kč